

Împărăția, legămintele și canonul Vechiul Testament

LECTȚIA A
DOUA

ÎMPĂRĂȚIA LUI
DUMNEZEU

THIRD MILLENNIUM

MINISTRIES

Biblical Education. For the World. For Free.

Pentru materiale video, suporturi de curs și alte resurse, vizitați Third Millennium Ministries la adresa thirdmill.org.

© 2012 by Third Millennium Ministries

Toate drepturile rezervate. Fără permisiunea scrisă a editurii Third Millennium Ministries, Inc., P.O. Box 300769, Fern Park, Florida 32730-0769, nicio porțiune din această publicație nu poate fi reprodusă în scopuri comerciale, în nicio formă și prin niciun mijloc, cu excepția unor citate scurte în vederea recenziei, comentariului sau studiului.

Dacă nu există alte precizări, toate citatele biblice sunt din Sfânta Scriptură – Biblia versiunea Dumitru Cornilescu revizuită. Copyrightul Bibliei Cornilescu © 1924 aparține British and Foreign Bible Society (Societatea Biblică pentru Răspândirea Bibliei în Anglia și Străinătate). Copyrightul © 2010 ediției revizuite în limba română aparține Societății Biblice Interconfesionale din România, cu aprobarea British and Foreign Bible Society.

DESPRE THIRD MILLENNIUM MINISTRIES

Înființată în 1997, Third Millennium Ministries este o organizație creștină nonprofit care furnizează **educație biblică gratuită în întreaga lume**. Ca răspuns la nevoia tot mai mare de formare biblică judicioasă a liderilor creștini de pe mapamond, noi creăm o programă de seminar multimedia ușor de folosit, finanțată prin donații, în cinci limbi de mare circulație (engleză, spaniolă, rusă, chineză mandarină și arabă) și o distribuim gratuit celor care au cea mai mare nevoie de ea, mai cu seamă liderilor creștini care nu au acces la educația tradițională sau nu și-o pot permite. Toate lecțiile sunt scrise, concepute și produse intern și sunt similare ca stil și calitate celor de pe History Channel®. Această metodă originală și eficientă pentru formarea liderilor creștini s-a dovedit foarte eficace în întreaga lume. Am câștigat Premiul Telly pentru o producție video remarcabilă în domeniul educației și utilizării animației, iar programa noastră este folosită în prezent în peste 150 de țări. Materialele Third Millennium apar sub formă de DVD-uri, materiale tipărite, *streaming* pe internet, transmisie televizată prin satelit și emisiuni de radio și televiziune.

Pentru informații suplimentare despre lucrarea noastră de slujire și pentru a afla cum vă puteți implica, vă rugăm să vizitați <http://thirdmill.org>.

Cuprins

I. Introducere	1
II. General și restrâns	2
A. Neschimbător	2
B. În dezvoltare	2
III. Istoria primordială	5
A. Locul	5
1. Pregătirile inițiale	5
2. Extinderea continuă	7
B. Poporul	7
1. Preoți	8
2. Regenți	8
C. Progresul	10
1. Trădarea cosmică	10
2. Stricăciunea și judecat	10
3. Strategia pe termen lung	11
IV. Națiunea Israel	12
A. Locul	13
1. Centrul inițial	13
2. Extinderea	14
B. Poporul	15
1. Alegerea lui Israel	15
2. Preoția împărătească	16
3. Preoți și împărați	16
C. Progresul	17
1. Făgăduința	17
2. Exodul și cucerirea	18
3. Împărăția	19
V. Noul Testament	21
A. Locul	21
1. Centrul	22
2. Extinderea	23
B. Poporul	23
1. Hristos	24
2. Credincioșii	25
C. Progresul	26
1. Inaugurarea	26
2. Continuarea	27
3. Desăvârșirea	27
VI. Concluzie	27

Împărăția, legămintele și canonul Vechiul Testament

Lecția a doua

Împărăția lui Dumnezeu

INTRODUCERE

În engleză avem o zicală pentru a descrie pe cineva care se pierde în detalii. Spunem despre o astfel de persoană că „nu vede pădurea din pricina copacilor.” Deoarece multe culturi au zicale similare nu cred că este greu să înțelegem la ce ne referim atunci când o folosim. Când suntem înconjurați de multe detalii, ne putem pierde ușor în fleacuri ajungând să fim derutați și să pierdem din vedere aspectele de ansamblu mult mai importante. Adesea, în situații confuze ne spunem unii altora să facem un pas înapoi și să privim la imaginea de ansamblu.

Pentru majoritatea, una din cărțile în care detaliile tind să umbrească imaginea de ansamblu este Vechiul Testament. Vechiul Testament este o carte foarte mare ce conține așa de multe nume, locuri, evenimente, învățături teologice și învățături morale încât este ușor să pierdem din vedere aspectele fundamentale ce-l unifică. Pentru a birui această experiență confuză și uneori tulburătoare, trebuie să facem un pas înapoi și să privim la imaginea de ansamblu a întregului Vechi Testament.

Aceasta este cea de-a doua lecție din studiul Vechiului Testament, ciclul intitulat Împărăția, legămintele și canonul Vechiul Testament. După cum vom vedea în acest ciclu, Vechiul Testament este o carte despre Împărăția lui Dumnezeu, care este administrată prin legăminte divine, explicate și aplicate la situațiile specifice cărților canonului vechi-testamentar. Această lecție este intitulată „Împărăția lui Dumnezeu”. În ea vom descoperi că o înțelegere corespunzătoare a teologiei biblice legate de împărăția sau domnia lui Dumnezeu ne oferă una dintre cele mai complete și unitare perspective asupra Vechiul Testament pe care le putem avea.

În această lecție vom discuta despre patru dimensiuni ale învățurii biblice privitoare la Împărăția lui Dumnezeu. Mai întâi, vom vedea că Biblia vorbește despre Împărăția lui Dumnezeu atât într-un sens general cât și într-unul restrâns, apoi, vom privi la Împărăția lui Dumnezeu în timpul perioadei primordiale, primele etape ale istoriei omenirii, vom discuta despre Împărăția lui Dumnezeu în contextul istorie naționale a Israelului Vechiului Testament și, în final, vom observa felul în care este prezentată împărăția lui Dumnezeu în Noul Testament. Luând în considerare aceste patru teme, vom dobândi o perspectivă coerentă și cuprinzătoare a întregului Vechi Testament. Să abordăm mai întâi felul în care Vechiul Testament vorbește despre Împărăția lui Dumnezeu în ambele sensuri: general și restrâns.

GENERAL ȘI RESTRÂNS

Pentru început, este important să explicăm două aspecte absolut esențiale pentru o înțelegere corespunzătoare a Împărăției lui Dumnezeu. Mai întâi, vom vedea că, în sens general, Vechiul Testament ne învață despre suveranitatea lui Dumnezeu ca fiind desăvârșită și neschimbătoare, iar apoi, în sens restrâns, că Împărăția lui Dumnezeu se dezvoltă și crește pe parcursul istoriei. Să abordăm, mai întâi, perspectiva generală, legată de suveranitatea absolută și neschimbătoare a lui Dumnezeu.

NESSCHIMBĂTOR

Cea mai clară învățătură din Biblie este aceasta:

Dumnezeu este Creatorul și susținătorul întregii creații; nu există un alt Dumnezeu creator. Din acest motiv, Dumnezeu a avut și va avea întotdeauna stăpânirea asupra întregii creații. În Psalmul 93:1-2, putem citi lauda la adresa Împăratului Creator: Domnul împărățește îmbrăcat cu măreție ... este îmbrăcat și încins cu putere:

de aceea lumea este tare și nu se clatină. Scaunul Tău de domnie este așezat din vremuri străvechi; Tu ești din veșnicie! (Psalmul 93:1-2)

Datorită acestui fapt, credința Israelului din Vechiul Testament diferă foarte mult de cea a religiilor popoarelor vecine. Religiile popoarelor vecine învățau de obicei că există mai mulți dumnezei care concureau pentru suveranitate, iar puterea acestora oscila, potrivit circumstanțelor istorice. În anumite cazuri, acești zei creșteau sau scădeau în putere, potrivit cu ciclul anotimpurilor. În alte cazuri, ei creșteau sau scădeau în putere funcție de victoriile sau înfrângerile suferite de națiunile pe care le protejau.

Dar, astfel de concepte nu fac parte din credința biblică. Iahve, Dumnezeul lui Israel, a fost singurul Creator, Susținător și Domn peste întreaga creație, și chiar peste creaturile cerești, sau așa numiții dumnezei. În sensul acesta, stăpânirea suverană a lui Dumnezeu este neschimbătoare. Întreaga creație a fost dintotdeauna și va fi mereu Împărăția Sa.

Tot atât de important cât este să credem că, într-un sens general, Dumnezeu a stăpânit întotdeauna peste întreaga creație, este și să recunoaștem un al doilea sens, mai restrâns, despre care vorbește Biblia: acela al Împărăției lui Dumnezeu în dezvoltare.

ÎN DEZVOLTARE

În acest sens restrâns, Împărăția lui Dumnezeu se dezvoltă, oscilează și, în cele din urmă, crește până în punctul în care se extinde peste întreaga lume. După cum vom vedea, când Biblia vorbește despre domnia și Împărăția lui Dumnezeu, se referă de obicei la acest sens istoric. O modalitate convenabilă de a vedea această perspectivă a Împărăției lui Dumnezeu este printr-o examinare a cuvintelor de început din rugăciunea Tatăl nostru. În Matei 6:9-10, Isus a întocmit un rezumat al învățăturii despre Împărăția lui Dumnezeu din Vechiul Testament, învățându-i pe ucenici să se roage astfel:

**Tatăl nostru care ești în ceruri!
Sfintească-se Numele Tău:
vie Împărăția Ta,
facă-se voia Ta,
precum în cer și pe pământ. (Matei 6:9-10)**

Știind că, într-un sens general, Dumnezeu domnește dintotdeauna peste întreaga creație, inclusiv pământul cu tot ce este pe el, aceste cuvinte ar trebui să ne pună pe gânduri. Ce a vrut să spună Isus când i-a învățat pe ucenici să se roage „vie Împărăția Ta”? Cum poate să „vină” ceva care este deja prezent?

Cu alte cuvinte, Isus s-a referit la învățătura Vechiului Testament, potrivit căreia Dumnezeu are o împărăție ce evoluează de-a lungul istoriei. El a învățat că Împărăția lui Dumnezeu vine pe pământ și îl transformă, pentru a oglindi cerul. Observați felul în care Isus exprimă această idee în Matei 6:9-10. Folosind modelul poeziei antice ebraice, cuvintele Lui despre Împărăție sunt formate din 3 rânduri paralele. În primul rând, El cere ca Numele lui Dumnezeu să fie sfințit. Dezvoltând acest concept, El explică faptul că numele lui Dumnezeu va fi sfințit când va veni Împărăția Sa. Apoi, pentru a explica ce înțelege prin venirea Împărăției, Isus a adăugat că aceasta se va întâmpla atunci când voia lui Dumnezeu va fi făcută pe pământ, precum în ceruri.

Isus ne-a învățat să ne rugăm ca Dumnezeu să-Și aducă Împărăția pe pământ, până într-acolo încât acesta să fie asemenea cerului, și Numele lui Dumnezeu va fi sfințit întotdeauna, pretutindeni. Sigur că Isus știa că Dumnezeu stăpânea deja întregul pământ, dar mai știa și că Vechiul Testament promitea că, într-o zi, El va răscumpăra, reînnoi și desăvârși pământul, pentru a reflecta minunile cerului. Acesta a fost sensul în care Isus le-a spus să ceară ca Împărăția lui Dumnezeu să vină pe pământ. În opinia lui Isus ceva trebuia să se întâmple cu pământul și pe pământ. Dumnezeu trebuia să-Și extindă domnia cerească, pentru ca voia Sa să fie împlinit aici, precum în ceruri.

Pentru a înțelege cum poate fi voia lui Dumnezeu făcută pe pământ precum în ceruri, vom analiza portretul domniei cerești a lui Dumnezeu, descris în Daniel 7. În Daniel 7:9-10 citim următoarele cuvinte:

Mă uitam la aceste lucruri, până când s-au așezat niște scaune de domnie. Și un Îmbătrânit de zile a șezut jos. Haina Lui era albă ca zăpada, și părul capului Lui era ca niște lână curată; scaunul Lui de domnie era ca niște flăcări de foc, și roțile lui ca un foc aprins. Un râu de foc curgea și ieșea dinaintea Lui. Mii de mii de slujitori Îi slujeau și de zece mii de ori zece mii stăteau înaintea Lui. S-a ținut judecata și s-au deschis cărțile. (Daniel 7:9-10)

Acest portret al cerului nu este neobișnuit. E genul de priveliște pe care îl găsim în Scriptură ori de câte ori se vorbește despre sala tronului cerească al lui Dumnezeu. Dar, această imagine conține cel puțin două dimensiuni ale domniei cerești a lui Dumnezeu, pe care aș vrea să le observăm.

Pe de-o parte, deoarece domnește în ceruri, Dumnezeu se revelează creaturilor în prezența Sa glorioasă, deosebită. Scripturile ne învață că Dumnezeu este omniprezent; este peste tot, dar în omniprezența Sa, este invizibil. Totuși, în sala cerească a tronului,

Dumnezeu stă pe tron, îmbrăcat în haine albe strălucitoare, cu păr alb ca lâna. Tronul Său este ca niște flăcări de foc și un foc mistuitor curge din el. Prezența deosebită a lui Dumnezeu din sala tronului este copleșitoare; apare în toată gloria, iar splendoarea Sa orbitoare umple cerurile.

Să comparăm acum gloria lui Dumnezeu din sala tronului ceresc cu cea de pe pământ. În cel mai bun caz, ceea ce vedem pe pământ este doar o vagă reflecție a splendorii copleșitoare din ceruri. Da, vedem gloria lui Dumnezeu reflectată în minunile creației, dar aceasta este nimic în comparație cu slava lui Dumnezeu din ceruri. Când Isus s-a rugat ca Împărăția lui Dumnezeu să vină pe pământ precum este în ceruri, unul din aspectele pe care le-a avut în vedere a fost acela al strălucirii copleșitoare a prezenței deosebite a lui Dumnezeu, care să umple pământul în același fel cum umple cerul.

Aceasta a avut în vedere Ioan atunci când a descris Noul Ierusalim care va veni pe pământ la întoarcerea lui Hristos. În Apocalipsa 21:23 citim următoarele cuvinte:

**Cetatea n-are trebuință nici de soare, nici de lună, ca s-o lumineze;
căci o luminează slava lui Dumnezeu, și făclia ei este Mielul.
(Apocalipsa 21:23)**

Prin urmare, când Isus ne-a învățat să ne rugăm ca Împărăția lui Dumnezeu să se manifeste pe pământ la fel ca în ceruri, parte din ceea ce avea în vedere era să-I cerem lui Dumnezeu să vină pe pământ în splendoarea Sa, glorioasă, împărătească.

Pe de altă parte, ar trebui să avem în vedere și faptul că prezența glorioasă și strălucitoare a lui Dumnezeu generează anumite efecte în sala tronului ceresc. Astfel în Daniel 7:10 citim:

**Mii de mii de slujitori Îi slujeau și de zece mii de ori zece mii stăteau
înaintea Lui. (Daniel 7:10)**

Creaturi în număr nespus de mare Îi slujeau lui Dumnezeu, I Se închinau și, în smerenie, Îi împlineau voia.

Efectul prezenței glorioase a lui Dumnezeu este rezultatul secundar al domniei Lui cerești, venite pe pământ. În momentul de față este ușor să I te împotrivesți lui Dumnezeu. De altfel, majoritatea creaturilor de aici fac acest lucru. Dușmanii, atât de natură spirituală cât și de natură umană, se împotrivesc domniei Lui. Dar, într-o zi, la întoarcerea lui Hristos și în prezența glorioasă și deosebită a lui Dumnezeu de pe noul pământ, toate creaturile acestea fie vor fi distruse, fie vor face voia Lui aici, precum este înfăptuită în ceruri. Acesta este motivul pentru care Pavel a putut spune în Filipeni 2:10:

**În Numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe
pământ și de sub pământ (Filipeni 2:10)**

Observăm că Isus vorbește despre Împărăția lui Dumnezeu ca fiind o realitate istorică, pământească, în evoluție. El tânjea după ziua în care gloria lui Dumnezeu urma să fie atât de evidentă în prezența Lui pe pământ, încât voia Lui să fie făcută în aceeași măsură în care este înfăptuită în ceruri. Și ne-a învățat să avem aceeași viziune asupra viitorului, ca și El.

Am văzut distincția între cele două sensuri, cel general și cel restrâns, ale Împărăției lui Dumnezeu, să abordăm acum unitatea Vechiului Testament atunci când ne uităm la dezvoltarea Împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Ajunși aici, vom analiza Împărăția lui Dumnezeu din Geneza 1:1-11:9, text care este adesea cunoscut sub numele de istoria primordială.

ISTORIA PRIMORDIALĂ

Când analizăm istoria primordială, avem în vedere trei aspecte. Mai întâi, felul în care această parte a Bibliei delimitează locul Împărăției lui Dumnezeu pe pământ, apoi, criteriile după care îi identifică pe oamenii Împărăției lui Dumnezeu și, în final, cum este descris progresul Împărăției lui Dumnezeu la începuturi. Să privim, mai întâi, la locul pe care istoria primordială îl stabilește Împărăției lui Dumnezeu.

LOCUL

Capitolele de început ale Genezei ne explică faptul că Dumnezeu a început prin a-Și stabili pământul ca locație a Împărăției Sale. Vom analiza felul în care Dumnezeu Își revelează dimensiunea geografică a domniei Sale glorioase în două etape. Mai întâi, vom vedea că, încă de la început, Dumnezeu a pregătit pământul pentru domnia Sa viitoare. Apoi, vom vorbi despre modul în care Dumnezeu a planificat să-Și înceapă domnia, pornind dintr-un loc central și apoi să-i extindă limitele geografice pentru ca, în final, să cuprindă întreaga lume. Să privim, mai întâi, la mijloacele prin care Dumnezeu a pregătit inițial lumea pentru a-Și clădi Împărăția.

Pregătirile inițiale

Capitolul 1 din Geneza tratează, în principal, felul în care Dumnezeu a pregătit lumea la început pentru a deveni Împărăția Sa. Titlul acestui capitol îl găsim în Geneza 1:1:

La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul. (Geneza 1:1)

După acest titlu, Geneza 1:2-2:3 Îl prezintă pe Dumnezeu care începe imediat prin așezarea pământului ca loc în care gloria Sa să domnească într-o structură întreită.

Mai întâi, istoria creației începe în Geneza 1:2 cu o lume în haos și cu Dumnezeu gata să înlăture acest haos. Iată cum este descris pământul în acest verset:

Pământul era pustiu și gol; peste fața adâncului de ape era întuneric, și Duhul lui Dumnezeu se mișca pe deasupra apelor. (Geneza 1:2)

Sunt două lucruri importante spuse aici. Pe de-o parte, pământul era „pustiu și gol”, acoperit de întuneric și într-un adânc haotic. La acel moment, pământul nu era un

loc plăcut; nu era perfect. Termeni „pustiu și gol” sunt folosiți în Vechiul Testament și în alte versete pentru a se referi la locuri pustii, locuri în care ființele umane nu pot locui. În plus, „întuneric” și „adânc”, au conotații cu totul negative în Scriptură. La începutul începuturilor, pământul era ostil și lipsit de viață.

Pe de altă parte însă, versetul 2 menționează un alt lucru esențial de la începuturile istorie pământului:

„Duhul lui Dumnezeu se mișca pe deasupra apelor”. Dumnezeuul vieții și al luminii nu s-a mulțumit să lase pământul în starea inițială haotică, ci a acționat împotriva întunericului și a lipsei de viață în creație.

A doua parte a creației, Geneza 1:3-31, este formată din cele 6 zile, în care lucrurile sunt puse ordine. Aceste versete vorbesc despre Dumnezeu care creează lumea pentru a fi adecvată Împărăției Sale. Mulți exegeți au indicat că cele 6 zile prezintă un model vizibil de etalare a înțelepciunii și planurilor lui Dumnezeu prin modul în care creează. În primele trei zile, Dumnezeu s-a ocupat de lume pentru a-i da o formă.

În următoarele trei zile, s-a ocupat de faptul că lumea nu avea nimic în ea. Mai mult, acțiunile pe care le întreprinde Dumnezeu în cele două seturi de câte trei zile se aseamănă foarte mult unele cu altele. În prima zi Dumnezeu creează ziua și restricționează întunericul doar pe perioada nopți, iar în ziua a patra creează soarele, luna și stelele pe cer pentru a menține această ordine. În ziua a doua Dumnezeu creează atmosfera, separă apele de jos de cele de sus, iar în a cincea păsările, pentru a umple spațiul dintre ape, și creaturile mării pentru a umple apele de jos. În cea de a treia zi Dumnezeu strânge apele de dedesubtul cerului pentru a forma pământul fertil, luxuriant, iar în cea de a șasea zi face animalele și omnia, pentru a umple pământul. Dumnezeu a etalat o înțelepciune și o putere nemaîntâlnită în momentul în care a vorbit și a transformat haosul inițial al lumii într-un loc minunat, bine aranjat.

Acum, dorim să ne îndreptăm atenția spre o temă ce se repetă în textul versetelor 3-31. În mod specific, capitolul 1 din Geneza ne spune că Dumnezeu și-a privit creația și a văzut că este bună. În versetul 31, în ziua a șasea, când S-a uitat la lucrarea Sa, Dumnezeu a văzut că totul era foarte bun.

Desigur, când Biblia ne spune că lucrurile erau bune, are în vedere, pe de-o parte, faptul că Dumnezeu a fost mulțumit de lucrarea Sa din punct de vedere moral, întrucât a restrâns în mod semnificativ haosul, întunericul și adâncul și a adus ordine în lume, dar cuvântul ebraic tradus prin „bun” tov (טוב), are un înțeles mult mai adânc. Aici și în alte texte din Vechiul Testament, este folosit cu sensul de „plăcut”, „a fi pe plac” și chiar „frumos”. În șase zile Dumnezeu a schimbat lumea pentru a-I reflecta voia și dorințele, schimbând-o într-un loc frumos în care să-și găsească plăcerea.

Din acest motiv, cea de-a treia parte a creației din Geneza 2:1-3 vorbește astfel despre ziua de Sabat. La început, în capitolul 1 din Geneza, Dumnezeu a fost nemulțumit de creație, dar în Geneza 2:1-3, El își găsește plăcere în ceea ce a făcut. De fapt, Dumnezeu a fost atât de încântat de starea inițială a pământului, încât S-a odihnit după această lucrare și a sfințit ziua a șaptea, Sabatul. Cu alte cuvinte, Dumnezeu a fost mulțumit că pregătirile inițiale făcute au plasat pământul pe traseul plănuț de El pentru a deveni locul pe care l-a dorit.

Așa cum am văzut, Dumnezeu a pregătit inițial pământul pentru a fi un loc plăcut Lui, dar trebuie să observăm, de asemenea, că planurile Lui mărețe necesitau o și mai mare dezvoltarea.

Extinderea continuă

În pofida întregii lucrării făcute de Dumnezeu în prima săptămână a creației, nu transformase întreaga lume într-un minunat paradis. Geneza 2 ne atrage atenția asupra faptului că, deși întreaga lume a fost structurată, într-o anumită măsură, exista un singur loc pe pământ care putea fi numit paradis. Iată cum descrie Geneza 2:8-9 acest lucru:

**Apoi Domnul Dumnezeu a sădit o grădină în Eden, spre răsărit ...
Domnul Dumnezeu a făcut să răsară din pământ tot felul de pomi,
plăcuți la vedere și buni la mâncare, și pomul vieții în mijlocul
grădinii, și pomul cunoștinței binelui și răului. (Geneza 2:8-9)**

Să ne gândim la acest lucru astfel. Dumnezeu s-a ocupat de întregul pământ așa cum, adesea, un artist creează mai întâi o schiță pe pânză, înainte de a picta. El nu a pictat imediat întreaga pânză a pământului, ci doar a stabilit o structură și o orientare de bază, care să reflecte modul în care Își dorea să arate lumea. Dar pictura nu era gata.

Chiar și așa, Dumnezeu a pictat o porțiune a pământului în culori magnifice și l-a înfrumusețat, pentru a fi centrul creației Sale. Acea porțiune de pământ a fost numită Eden, care în ebraică înseamnă „plăcut” sau „a fi plăcut”, lucru care l-a făcut o deosebită plăcere. La rândul său, elementul central al Edenului era grădina, un loc de o frumusețe nemaipomenită, o oază spectaculoasă, un paradis splendid, o grădină potrivită pentru un împărat. Și astfel, deși Dumnezeu era omniprezent în creația Sa, invizibil dar prezent peste tot, a ales tărâmul Edenului, și în special Grădina Edenului, pentru a fi locul în care prezența Lui să fie vizibilă. Acesta era locul de pe pământ în care Dumnezeu Se arăta în glorie. Dar, această grădină și acest tărâm erau doar o mică parte din întregul pământ. Restul lumii fusese structurat într-o anumită măsură, dar avea nevoie de mult mai mult lucru.

Am văzut modul în care Dumnezeu a pregătit pământul pentru a fi locul din care să domnească și Edenul și grădina sfântă a acestuia ca apogeul frumuseții și încântării. Acum să abordăm cea de-a doua temă din istoria primordială: poporul Împărăției lui Dumnezeu. În acel moment, Dumnezeu a hotărât ca slujitorii Împărăției Sale să fie oamenii, prin intermediul cărora avea să-și desăvârșască pregătirea pământului pentru a-i deveni Împărăție.

POPORUL

Rolul specific al omenirii apare clar din felul în care Dumnezeu vorbește despre om când îl pune în grădina Edenului. Deși în structura inițială a creației absolut tot a fost bun - chiar foarte bun. În Geneza 2:18, citim aceste cuvinte:

**Domnul Dumnezeu a zis: „Nu este bine ca omul să fie singur; am să-i
fac un ajutor potrivit pentru el.” (Geneza 2:18)**

Dumnezeu, care a considerat că toată creația a fost „bună”, a găsit ceva în grădina Lui sfântă, deosebită care „nu era bine” - Adam nu avea o soție. Oare de ce nu era bine?

Într-un cuvânt, Dumnezeu crease rasa umană pentru o lucrare care era prea mare pentru a putea fi înfăptuită de o singură creatură.

Observăm de ce această lucrare era prea mare pentru un singur om luând în considerare faptul că rolul umanității este descris în două moduri. Dumnezeu i-a făcut pe Adam și pe Eva pentru a-I sluji ca preoți și ca regenți, adică reprezentanți Săi împărătești.

Preoți

În primul rând, Adam și Eva au primit slujba preoției. Ei erau chemați să-I slujească și să-L cinstească pe Dumnezeu prin acte de închinare. Am văzut deja că aceasta este lucrarea pe care o fac creaturile din sala tronului ceresc, și același lucru trebuiau să facă Adam și Eva pe pământ. În Geneza 2:15 citim următoarele cuvinte:

Domnul Dumnezeu a luat pe om și l-a așezat în grădina Edenului, ca s-o lucreze și s-o păzească. (Geneza 2:15)

La prima vedere, am putea crede că Dumnezeu i-a rânduit pe Adam și pe Eva să fie grădinari, dar erau mult mai mult decât atât. De fapt, expresia „s-o lucreze și s-o păzească” este neobișnuită și are o semnificație deosebită pentru Moise și israeliți, primii cititori ai Genezei.

De exemplu, în Numeri 3:8, expresii similare sunt folosite pentru a descrie lucrarea preoților sau a leviților în Cortul Întâlnirii:

Iată ce scrie:

Să aibă grijă de toate uneltele Cortului întâlnirii și de tot ce este poruncit copiilor lui Israel: ei să facă slujba Cortului. (Numeri 3:8)

Rolul lui Adam și al Evei în grădină este descris într-un mod care reflectă descrierea tehnică a rolului leviților în slujirea lor preoțească înaintea lui Dumnezeu.

Adam și Eva au fost puși în grădina sfântă a lui Dumnezeu, locul prezenței Lui împărătești pe pământ, asemenea Cortului întâlnirii lui Moise și își desfășurau lucrarea preoțească în slujbe de închinare către Marele Împărat prin înfrumusețarea și întreținerea grădinii Sale sfinte. Adam și Eva au slujit lui Dumnezeu ca preoți lucrând în sfântul Lui locaș.

Regenți

În al doilea rând, Adam și Eva au fost rânduiți să fie parte a regalității, în calitate de regenți ai lui Dumnezeu. De fapt, erau preoți împărătești. Geneza 1:26 îi descrie pe Adam și Eva cu aceste cuvinte:

Apoi Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; el să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târâtoarele care se mișcă pe pământ.” (Geneza 1:26)

Bineînțeles că știm că aici și în alte pasaje oamenii sunt numiți „chipul și asemănarea lui Dumnezeu”. În trecut, teologii credeau în general că prin aceasta se înțelegea că ființele umane sunt creaturi raționale și morale. Dar nu despre aceasta se vorbește în Geneza 1.

Pentru a înțelege semnificația expresiei „chipul lui Dumnezeu”, este important să știm că, în lumea veche a Vechiului Testament, era un lucru obișnuit ca regii și împărații din Israel și din jurul acestuia să fie numiți „chipuri”, „asemănare” și chiar „fii de dumnezei”. Regii și împărații primeau astfel de titluri, deoarece, în timpul Vechiului Testament, oamenii credeau că monarhii aveau un rol special în lume, iar aceasta îi deosebea de oamenii obișnuiți. Se credea că împărații stăteau între cer și pământ, că acești regi și împărați aveau misiunea specială de a învăța voia și înțelepciunea zeilor din cer, iar apoi, prin puterea regală dată de titlul lor, să impună această voie cerească pe pământ. Pentru a folosi cuvintele lui Isus în rugăciunea Tatăl Nostru, împărații trebuiau să învețe voia lui Dumnezeu din ceruri și să o împlinescă pe pământ.

De fapt, vedem că Moise este radical pentru vremea lui, pentru că declară că toate ființele omenești - nu doar regii și împărații - poartă chipul lui Dumnezeu. În conformitate cu Vechiul Testament, toate ființele umane au fost create pentru a fi regenti, pentru a conduce peste pământ în Numele lui Dumnezeu și să se asigure că voia Lui este făcută, la fel cum în vechime se credea că împărații domnesc în numele dumnezeilor lor.

Această imagistică regală explică modul în care Dumnezeu descrie rolul umanității în Geneza 1:27-28. Iată ce a scris Moise în aceste versete:

Astfel, Dumnezeu l-a creat pe om după chipul Său, după chipul lui Dumnezeu l-a creat; bărbat și femeie i-a creat. Dumnezeu i-a binecuvântat și Dumnezeu le-a zis: „Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ.” (Geneza 1:27-28)

Putem rezuma rolul împărătesc de a fi chip al lui Dumnezeu, în felul următor. După cum am văzut, Dumnezeu a stabilit, într-o măsură, structura și frumusețea creației, și a pus omenirea în această minunată și sfântă grădină, pentru a-I sluji ca preoți. Dar, Dumnezeu a cerut celor ce purtau chipul Său să se înmulțească și să umple nu doar grădina Edenului, ci pământul întreg. Le-a poruncit să stăpânească nu doar peste grădina Edenului, ci peste întregul pământ.

Marele Împărat al cerului a rânduit omenirea pentru a fi mijlocul prin care împărăția Sa se extinde. Oamenii trebuiau să se înmulțească, să umple și să transforme întregul pământ într-o grădină a lui Dumnezeu, pentru a-I împlini voia pe pământ și a-I sluji ca preoții ai întregii lumii. Extinderea Împărăției lui Dumnezeu pe întreg pământul, a fost scopul principal pentru care omul a fost pus pe pământ.

După ce am văzut că Dumnezeu a hotărât un loc și un popor pentru împărăția Lui, chiar de la bun început, suntem gata să prezentăm progresul făcut de Împărăția pământească în perioada istoriei primordiale.

PROGRESUL

Vom sumariza relatarea lui Moise despre această perioadă de timp, în trei feluri. Mai întâi, vom vorbi despre trădarea cosmică a celui mai mare Împărat. Apoi, vom privi la sporirea stricăciunii umane până la un grad de neimaginat ce a dus la o judecată drastică. Dar în final, vom constata că Dumnezeu a dezvăluit o strategie pe termen lung pentru împlinirea planurilor Împărăției Sale pe pământ în ciuda declinului umanității. Haideți să discutăm mai întâi despre evenimentul trădării ce a avut loc pe pământ.

Trădarea cosmică

În loc ca Adam și Eva să aducă împlinirea voii lui Dumnezeu pe întregul pământ, aceștia au cedat ispitei lui Satan și s-au răzvrătit împotriva Împăratului divin, mâncând din fructul oprit. Ca urmare, în loc să răspândească frumusețea Edenului până la marginile pământului, au fost alungați din Eden și au fost osândiți să trăiască sub blestem.

Totuși, rolul umanității de a fi ziditorii Împărăției nu a dispărut în totalitate. Adam și Eva trebuiau încă să se închine lui Dumnezeu, să se înmulțească și să stăpânească pământul. Totuși, din cauza răzvrătirii, atât ei cât și pământul au fost blestemați, iar din această cauză atât înmulțirea cât și stăpânirea au devenit dificile, frustrante și dureroase. În ceea ce privește înmulțirea, în Geneza 3:16, Dumnezeu îi adresează Evei următoarele cuvinte:

Voi mări foarte mult suferința și însărcinarea ta; cu durere vei naște copii (Geneza 3:16)

În ceea ce privește stăpânirea, în Geneza 3:17, Dumnezeu îi spune lui Adam:

Blestemat este acum pământul din pricina ta. Cu multă trudă să-ți scoți hrana din el în toate zilele vieții tale. (Geneza 3:17)

În loc să-și îplinească misiunea de chip al lui Dumnezeu cu o relativă ușurință și cinstea veșnică, omenirea a fost forțată, să trăiască într-o lume ostilă, să experimenteze durerea și ineficiența, dar să continue să fie purtătorii chipului lui Dumnezeu.

Stricăciunea și judecat

În al doilea rând, în timpul perioadei istoriei primordiale, omenirea a continuat să meargă pe calea stricăciunii care, în cele din urmă, au provocat judecata drastică a lui Dumnezeu. Înainte ca omenirea să cadă în păcat, nașterea copiilor ar fi dus la multiplicarea chipului lui Dumnezeu, multiplicând regenții și preoții Lui credincioși. Dar, când Adam și Eva au păcătuit, presupuziția că toți urmașii fizici ai acestora urmau să fie credincioși lui Dumnezeu, nu mai era valabilă. De altfel, din cauza naturii lor căzute, niciunul dintre ei nu putea fi credincios fără ca Dumnezeu să-l răscumpere de sub puterea păcatului.

Din nefericire, vasta majoritate a omenirii a continuat să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu. Primul fiu al lui Adam și al Evei, Cain, și-a omorât fratele, pe Abel și, după cum aflăm din genealogia lui Cain, din Geneza 4, pe măsură ce familia acestuia a crescut și a luat în stăpânire pământul, răzvrătirea lor a crescut și mai mult. În loc să clădească o cultură umană de preoți împărătești ai lui Dumnezeu, închinându-se și răspândind voia Lui pe pământ, urmașii lui Cain s-au înălțat pe ei înșiși, clădind culturi care să se împotrivescă autorității Lui. De altfel, cu trecerea timpului omenirea a devenit așa de rea, încât Dumnezeu a hotărât să o distrugă. În Geneza 6:5-7 citim:

Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ și că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău. I-a părut rău Domnului că a făcut pe om pe pământ și s-a mâhnit în inima Lui. Și Domnul a zis: “Am să șterg de pe fața pământului pe omul pe care l-am făcut, de la om până la vite, până la târătoare și până la păsările cerului; căci îmi pare rău că i-am făcut.” (Geneza 6:5-7)

Strategia pe termen lung

În al treilea rând, istoria primordială ne spune că Dumnezeu a gândit o strategie pe termen lung pentru extinderea Împărăției Sale pe întreg pământul. Din pricina stricăciunii omenirii, Dumnezeu a hotărât să răscumpere un grup oameni de sub domnia păcatului și să-și clădească Împărăția cu ajutorul lor. Dumnezeu și-a arătat mila mântuitoare față de ei, pentru a putea sluji planului Său.

Primul indiciu al acestei strategii pe termen lung a fost prezentat imediat după ce Adam și Eva au păcătuit, în Geneza 3:15. În acest pasaj Dumnezeu a blestemat șarpele, cel care îi făcuse pe Adam și Eva să păcătuiască, spunând:

Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul.” (Geneza 3:15)

În esență, Dumnezeu a promis că, deși Satan și oamenii care-i vor urma vor continua să producă neceaz seminței Evei, până la urmă, adevărații urmași ai acesteia, omenirea răscumpărată, va zdrobi capul șarpelui, biruind pe cel care i-a condus la această trădare cosmică. Din acest motiv, în Romani 16:20, Pavel le confirmă creștinilor că:

Dumnezeul păcii va zdrobi în curând pe Satana sub picioarele voastre. (Romani 16:20)

Această nădejde a răscumpărării continuă de la Adam și Eva până în zilele noastre.

În contrast cu urmașii lui Cain, care au devenit din ce în ce mai corupți, s-a născut cel de-al treilea fiu, Set, pentru a lua locul credinciosului Abel. Din genealogia Genezei 5, aflăm că Set și urmașii acestuia L-au cinstit pe Dumnezeu prin trăirea lor, căutând să înfăptuiască voia Lui pe pământ. Chiar și atunci când lucrurile s-au stricat atât de tare încât Dumnezeu a distrus omenirea prin potopul universal, a existat un urmaș al lui Set

care a fost credincios și i-a plăcut lui Dumnezeu - Noe. Dumnezeu l-a izbăvit pe Noe și familia lui din potopul care a omorât restul omenirii.

Acum, apropiindu-ne de sfârșitul istoriei primordiale, în Geneza 8:21-22, Dumnezeu a pregătit un plan de lucru pe termen lung, o strategie complexă, prin care cei răscumparați care purtau chipul Lui să-și împlinescă scopul ca atare. Iată ce scrie:

Nu voi mai blestema pământul, din pricina omului, pentru că întocmirile gândurilor din inima omului sunt rele din tinerețea lui; și nu voi mai lovi tot ce este viu, cum am făcut. Cât va fi pământul, nu va înceta să semănatul și seceratul, frigul și căldura, vara și iarna, ziua și noaptea!” (Geneza 8:21-22)

Observați argumentul adus de Dumnezeu. El recunoaște că chiar și ființele umane răscumparate sunt păcătoase și slabe și că păcatul va continua să facă ravagii în făptura umană căzută. Prin urmare, Împăratul cerului și-a structurat creația pentru a oferi o stabilitate pe termen lung rasei umane. Motivul acestei stabilități se vede în Geneza 9:1:

Dumnezeu a binecuvântat pe Noe și pe fiii săi și le-a zis: „Creșteți, înmulțiți-vă și umpleți pământul. (Geneza 9:1)

Cu alte cuvinte, Dumnezeu a hotărât stabilitatea naturii și a înlăturat amenințarea cu un alt potop global, pentru ca cei răscumparați să poată să-și împlinescă lucrarea inițială.

Dumnezeu știa ceea ce restul Scripturii clarifică mai apoi, și anume că drumul spre extinderea Împărăției nu va fi drept și neîntrerupt. A știut că poporul Său se va împiedica și va cădea, a știut că cei ce se împotriveau slujitorilor Împărăției Sale se vor ridica și vor cădea, așa că a hotărât o nouă rânduială, aceea a stabilității naturii pe termen lung, pentru ca într-o zi în viitorul îndepărtat, cei răscumparați și credincioși să-și împlinescă slujba de răspândire a Împărăției Sale în această lume căzută.

Astfel, Împărăția istorică a lui Dumnezeu a început în Eden și, apoi, trebuia să se extindă pe tot pământul prin preoția împărătească a purtătorilor chipului lui Dumnezeu, rasa umană. În pofida complexității introduse de păcat, Dumnezeu a plănuit o strategie pe termen lung pentru a răscumpara pe unii dintre cei ce poartă chipul Său, pentru a putea să aducă Împărăția Lui pe pământ, ca și în cer. Aceste contururi de bază găsite în istoria primordială stabilesc cursul pentru restul istoriei biblice.

După ce am privit la începuturile Împărăției lui Dumnezeu în primii ani de istorie ai pământului, suntem gata să trecem la următoarea etapă istorică majoră, care cuprinde vasta majoritate a Vechiului Testament, timp în care Dumnezeu s-a ocupat în mod special de Israel, națiunea aleasă.

NAȚIUNEA ISRAEL

Din perspectiva Vechiului Testament, istoria națiunii Israel reprezintă un mare pas înainte în direcția venirii Împărăției lui Dumnezeu pe pământ, așa cum este în cer.

Pentru a vedea cum s-a dezvoltat Împărăția lui Dumnezeu în Israelul antic, vom aborda din nou cele trei teme. În primul rând, vom discuta despre locul Împărăției în timpul acestei etape istorice, apoi, ne vom uita la poporul Împărăției și, în fine, vom examina progresul Împărăției în timpul acestei perioade. Să aruncăm, mai întâi, o privire asupra locației Împărăției lui Dumnezeu în Israel.

LOCUL

Unul dintre cele mai bune moduri de a începe discuția despre Împărăție pentru această perioadă este să privim la marele patriarh al Israelului, Avraam. Deoarece el este părintele Israelului, modul în care Dumnezeu s-a ocupat de Avraam stabilește cursul pentru toate celelalte lucrări ale Lui în viața națiunii. În Geneza 12:1-3 citim despre chemarea pe care i-a făcut-o Dumnezeu prima oară lui Avraam, de a fi slujitorul Său:

Ieși din țara ta, din rudenia ta și din casa tatălui tău și vino în țara pe care ți-o voi arăta. Voi face din tine un neam mare și te voi binecuvânta; îți voi face un nume mare și vei fi o binecuvântare. Voi binecuvânta pe cei ce te binecuvântează, și pe oricine te va blestema, îl voi blestema și eu; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate prin tine.” (Geneza 12:1-3)

Observați că, în versetul 1, Dumnezeu îi cere lui Avraam să părăsească pământul natal, Mesopotamia, și să migreze într-un loc pe care nu-l mai văzuse niciodată.

Pe parcursul capitolului 12 din Geneza, vom descoperi că Dumnezeu îl duce pe Avraam din Ur, sudul Mesopotamiei, în Haran, nordul Mesopotamiei, iar mai târziu din Haran în țara Canaanului, cunoscută acum sub numele de Țara Sfântă. Iar atunci când Avraam a ajuns în Canaan, Dumnezeu a promis că urmașii lui vor primi acea locație ca patrie și, după cum clarifică restul Vechiului Testament, țara promisă lui Avraam devine centrul geografic pentru toate lucrările lui Dumnezeu în lume la acel moment.

Chemarea lui Avraam în Țara Promisă ne ajută să înțelegem din două perspective locul Împărăției lui Dumnezeu. Mai întâi, vom vedea că Dumnezeu l-a chemat pe Avraam și Israelul să-I slujească în centrul inițial al Împărăției, iar în al doilea rând, vom vedea că Dumnezeu l-a chemat pe Israel pentru a-I extinde Împărăția dincolo de acest centru. Să observăm, mai întâi, faptul că Dumnezeu l-a chemat pe Avraam și pe urmașii lui să-I slujească chiar în centrul inițial al Împărăției.

Centrul inițial

După cum am discutat, centrul inițial al Împărăției pământești a lui Dumnezeu a fost Edenul. Din nefericire, mulți exegeți au înțeles eronat faptul că Eden era în Mesopotamia. Prin urmare, în mod greșit au crezut că Avraam a părăsit vecinătatea grădinii Edenului pentru a merge în Canaan. Dar, Scriptura face o asociere foarte strânsă între țara promisă lui Avraam și ținutul Edenului.

În realitate, Dumnezeu l-a chemat pe Avraam înapoi în vecinătatea Grădinii Edenului și nu invers. Iată felul în care Dumnezeu descrie marginile grădinii Edenului în Geneza 2:20-14:

Un râu curgea din Eden ca să ude grădina, iar de acolo se despărțea în patru brațe. Numele celui dintâi este Pison; el înconjoară toată țara Havila... Numele râului al doilea este Ghihon; el înconjoară toată țara Cuș. Numele celui de al treilea este Hidechel: el curge la răsăritul Asiriei. Al patrulea râu este Eufratul. (Geneza 2:10-14)

Patru râuri formau granițele Edenului: Pison și Ghihon sunt asociate cu teritoriile din sud-vestul zonei de nord - est a Egiptului, iar Hidechel și Eufrat în partea de nord-est a Canaanului.

Aceste referințe geografice sunt importante deoarece Țara Promisă a avut granițe similare. În Geneza 15:18 citim aceste cuvinte:

Seminții tale dau țara aceasta, de la râul Egiptului până la râul cel mare, râul Eufrat. (Geneza 15:18)

Mulți exegeți sunt de acord că „râul Egiptului” nu este Nilul, ci unul din râurile mai mici din nord-estul Egiptului. Indiferent de situație, vedem că Dumnezeu i-a promis lui Avraam pământul care era mărginit de Eufrat, în partea de nord-est și Egipt, în partea de sud-vest. Așa cum am văzut, granițele geografice ale Țării Promise oglindesc granițele Edenului. Deși există întrebări referitoare la cât de mult vom asocia Canaanul cu Edenul, totuși vedem clar că, atunci când Dumnezeu l-a chemat pe Avraam din Canaan, l-a chemat în zona în care Adam și Eva l-au slujit la început. Deci, Dumnezeu a hotărât de la bun început ca Edenul să fie centrul prezenței Lui pe pământ, dar, după eșecurile istoriei primordiale, El l-a chemat pe slujitorul Său, Avraam, înapoi în același loc geografic, pentru a începe reclădirea Împărăției.

O a doua implicație a asocierii dintre Țara Promisă și Eden constă în faptul că Dumnezeu a dat acest pământ Israelului, nu ca scop în sine, ci ca pe o platformă pentru extinderea domniei Sale până la marginile pământului.

Extinderea

Țara Promisă nu a constituit scopul geografic suprem pentru Avraam și Israel - era mult prea mică pentru Împărăția lui Dumnezeu pe pământ. Să privim din nou la Geneza 12:3:

Voi binecuvânta pe cei ce te binecuvântează, și pe oricine te va blestema, îl voi blestema și eu; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate prin tine. (Geneza 12:3)

Printr-un proces de binecuvântare și blestem al națiunilor, ca urmare a felului în care se poartă cu Avraam și urmașii lui, toate națiunile pământului vor fi în cele din urmă binecuvântate. Această promisiune nu se referă doar la felul în care credința lui Avraam -

și acum cea creștină se va răspândi printre diferitele triburi și grupuri de limbi, deși acesta este un aspect al promisiunii. Acest verset are în vedere și aspectul geografic. Binecuvântările lui Avraam vor atinge toate familiile de pe întreg pământul.

Acesta este motivul pentru care Pavel rezumă promisiunea lui Dumnezeu către Avraam, în Romani 4:13, în felul următor:

**Avraam sau sămânța lui au primit promisiunea că vor moșteni lumea.
(Romani 4:13, NTR)**

Promisiunea lui Avraam nu consta doar într-o mică porțiune de teren, ci în întreaga lume. Canaanul nu era decât o simplă arvună a moștenirii complete - întreaga lume.

Expansiunea Împărăției lui Dumnezeu dincolo de granițele inițiale ale Țării Promise a avut loc, într-o măsură mică, în diferite perioade de timp ale Vechiului Testament. În zilele lui Moise și după aceea, două seminții și jumătate au ocupat terenuri la est de Iordan, iar în timpul domniilor câtorva împărați, granițele Israelului s-au extins către nord, est și sud. Prin urmare, în perioada Israelului Vechiului Testament, centrul Împărăției lui Dumnezeu a fost Canaanul, dar chiar și atunci, Împărăția lui Dumnezeu a început să se răspândească pe tot pământul.

Păstrând în minte locația împărăției în zilele Israelului Vechiului Testament, să ne îndreptăm atenția spre poporul împărăției.

POPORUL

Istoria poporului lui Dumnezeu din această perioadă este foarte complexă, deci va trebui să ne limităm doar la câteva aspecte esențiale. Cu toate acestea, vom putea să vedem imaginea de ansamblu a rolului lui Israel în Împărăția lui Dumnezeu și corespondența acestuia cu planul inițial pentru omenire. Primul, alegerea Israelului pentru a fi poporul pentru împărăție, apoi, constituirea acestei națiuni într-o preoție împărătească și, al treilea, desemnarea oficială a preoților și împăraților care să conducă poporul împărăției. Să abordăm, mai întâi, alegerea lui Israel ca popor al lui Dumnezeu.

Alegerea lui Israel

Amintiți-vă că în perioada istoriei primordiale, din momentul în care păcatul a intrat în lume, Dumnezeu a ales o singură familie din întreaga rasă umană care să-I slujească în lume, ca chip.

Distingem acest motiv al unei singure familii în Geneza 5, unde Set, fiul lui Adam, devine părintele urmașilor neprihăniți ai omenirii. Mai târziu, Dumnezeu a păstrat genealogia familiei lui Set prin urmașul acestuia, Noe. Ne amintim de asemenea că Noe a avut trei fii: Sem, Ham și Iafet, dar numai Sem era chipul ales sau fiul lui Dumnezeu. Dintre urmașii lui Sem, Avraam a fost ales pentru a purta mai departe acest rol deosebit. Apoi, Isaac, copilul născut printr-o minune, a continuat această linie de urmași. Iacov, cunoscut sub numele de Israel, a devenit, la rândul lui, purtătorul special al chipului lui Dumnezeu. În final, Iacov a avut doisprezece fii, Iosif și frații săi, iar aceștia au devenit

părinții celor douăsprezece seminții ale lui Israel. Aceste douăsprezece seminții au fost iubite nespuse de Dumnezeu și au primit titlul special de poporul lui Dumnezeu, cel pe care l-a iubit Dumnezeu ca pe primul născut. Dintre toate popoarele pământului, semințiile lui Israel erau poporul Împărăției lui Dumnezeu.

Preoția împărătească

În al doilea rând, la alegerea semințiilor lui Israel Dumnezeu i-a constituit într-o împărăție de preoți, pentru a împlini rolurile de preoți și de regenți date inițial lui Adam și Evei. Dumnezeu a afirmat cu claritate că poporul Israel vă îndeplini acest rol special în zidirea Împărăției Sale, în Exod 19:4-6. Când Israelul tăbărâse la poalele muntelui Sinai, Domnul rostește aceste cuvinte:

Ați văzut ce am făcut Egiptului, și cum v-am purtat pe aripi de vultur și v-am adus la Mine. Acum, dacă veți asculta glasul Meu și dacă veți păzi legământul Meu, veți fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu; Îmi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt. (Exod 19:4-6)

Observați cuvintele lui Dumnezeu despre semințiile lui Israel. Israelul trebuia să fie „o împărăție de preoți ... un neam sfânt” Deci, ei trebuiau să fie „sfinți”, adică, deosebiți, puși de-o parte, separați de celelalte națiuni. Și, pentru a fi și mai preciși, trebuiau să fie o „împărăție de preoți” sau o preoție împărătească.

Desemnarea de a fi o împărăție de preoți indică faptul că Israelul continua să împlinească rolul îndoit pe care Adam și Eva l-au avut la început. Vă amintiți că Adam și Eva au fost chemați să-I slujească lui Dumnezeu ca preoți împărătești. Aici, vedem că semințiile lui Israel au fost chemat și ele să fie preoți împărătești ai lui Dumnezeu.

Preoți și împărați

În al treilea rând, deși poporul Israel în întregime a avut privilegiul de a fi preoție împărătească pentru Împărăția lui Dumnezeu, trebuie să observăm că pe măsură ce s-au dezvoltat într-o națiune puternică, unii din ei au primit slujba oficială de preot și pe cea de împărat. În sens general, întreaga națiune era sfințită pentru a fi preoție împărătească dar, în cele din urmă, Dumnezeu a ales anumiți oameni și familii din Israel pentru a fi imaginea Lui, slujind în calitate de preoți și împărați, pentru a conduce națiunea în slujirea lor sfântă înaintea Lui.

După cum aflăm din cartea Exodul, Aaron și urmașii săi trebuiau să-I slujească lui Dumnezeu ca preoți. Rolul lor principal era să conducă națiunea în prezența lui Dumnezeu în Cortul Întâlnirii și, apoi, în Templu, aducând închinare, jertfe și laude. Mai târziu, David și urmașii lui au fost ordinați pentru a sluji poporul lui Dumnezeu ca împărați. Au lucrat ca slujitori aparte ai lui Dumnezeu mai mult în sfera politică.

După ce am văzut locul și poporul împărăției Israelului vechi-testamentar, trebuie să ne oprim pentru câteva momente pentru a observa progresul Împărăției în această perioadă.

PROGRESUL

Din păcate, istoria Israelului este foarte asemănătoare cu cea a perioadei primare: un amestec de realizări pozitive și de imense eșecuri. Împărăția lui Dumnezeu a făcut progrese dar, din pricina păcătoșeniei omului, acestea n-au ajuns să împlinească scopul final; răspândirea Împărăției lui Dumnezeu până la marginile pământului.

Această perioadă istorică este lungă și complexă; prin urmare vom atinge doar câteva aspecte. Vom vorbi despre trei etape ale progresului împărăției pe parcursul acestei perioade: etapa făgăduinței, exodului și cucerirea și, în final, Israelul ca împărăție.

Făgăduința

În primul rând, putem vorbi despre o perioadă a promisiunii. Ne referim la perioada patriarhilor lui Israel. În timpul vieților lui Avraam, Isaac, Iacov și a celor doisprezece fondatori ai semințiilor lui Israel, Dumnezeu a făcut multe promisiuni legate de viitorul Israelului. În principal, aceste promisiuni se împart în două categorii: promisiunea înmulțirii și promisiunea stăpânirii.

După cum i-a chemat pe Adam și Eva să-I multiplice imaginea, tot astfel Dumnezeu a promis și lui Avraam și urmașilor lui că se vor înmulți extrem de mult. Iată promisiunea pe care o face Dumnezeu lui Avraam în Geneza 15:5:

**„Uită-te spre cer și numără stelele, dacă poți să le numeri.” Și i-a zis:
„Așa va fi sămânța ta.” (Geneza 15)**

Am văzut deja că Avraam și urmașii lui au fost aleși pentru a conduce omenirea în împlinirea rolului de chip al lui Dumnezeu. Aceasta trebuia să aibă loc, parțial, prin multiplicarea unei seminții sfinte, pentru ca oameni răscumpărați să fie ca stelele cerului, nenumărați. De aceea se insistă atât de mult pe nașterea lui Isaac, copilul primit ca prin minune de Avraam, prin Sara. Tot din această cauză relatarea biblică insistă atât de mult pe fiul lui Isaac, Iacov și pe cei doisprezece fii ai lui. Poporul lui Dumnezeu se înmulțea deja în Vechiul Testament, chiar în această perioadă timpurie a promisiunii. Și, tot din acest motiv, înmulțirea chipurilor lui Dumnezeu în națiunea lui Israel este o temă centrală a Vechiului Testament.

Pe deasupra, relatările biblice despre patriarhi insistă și pe promisiunea stăpânirii. Pe lângă faptul că Dumnezeu i-a promis lui Avraam mulți urmași, i-a mai promis și că aceștia vor intra în posesia pământului sfânt, Canaan. Iată ce citim în Geneza 15:7:

Domnul i-a mai zis: „Eu sunt Domnul care te-am scos din Ur, din Haldeea ca să-ți dau în stăpânire țara aceasta.” (Geneza 15:7)

La fel cum Dumnezeu le-a poruncit lui Adam și Evei să stăpânească pământul, tot la fel a promis națiunii alese, Israelul, că va stăpâni Țara Promisă și în ea se va bucura de bunăstare.

Acesta este motivul pentru care Avraam a cumpărat simbolic, o porțiune mică de teren în țara Canaanului ca loc de înmormântare pentru familia sa. Mai târziu, acesta explică motivul pentru care Iacov a părăsit Țara Promisă pentru puțin timp, dar s-a întors

în ciuda pericolului ce-l aștepta. De asemenea, explică de ce, cu ultimele sale cuvinte, Iosif îi încredințează pe israeliți că vor părăsi Egiptul și că se vor întoarce în Țara Promisă. Perioada patriarhală a fost caracterizată de promisiunea înmulțirii și stăpânirii făcute de Dumnezeu Israelului Vechiului Testament, națiunea care avea să ducă mai departe Împărăția Sa.

Exodul și cucerirea

A doua etapa majoră din istoria Israelului, în aducerea pe pământ a Împărăției lui Dumnezeu, este perioada exodului și a cuceririi. În mod special, avem un pasaj care arată foarte clar că lucrarea lui Dumnezeu prin Israel în această perioadă era să-Și aducă Împărăția pe pământ. În mod specific, când Moise și israeliții au trecut prin Marea Roșie, au cântat un cântec binecunoscut, ce apare în Exod 15:1-18. Acest este primul pasaj din Scriptură în care tema domniei lui Dumnezeu este afirmată explicit. În acest cântec, sunt multe teme minunate referitoare la Împărăție, dar noi vom menționa doar una. În Exodul 15:13 este exprimată încrederea pe care o avea Moise în viitor, prin următoarele cuvinte:

Prin îndurarea Ta, Tu ai călăuzit și ai izbăvit pe poporul acesta; iar prin puterea Ta îl îndrepti spre locașul sfințeniei Tale. (Exodul 15:13)

Observați că israeliții Îl laudau pe Dumnezeu deoarece îi călăuzea spre locașul sfințeniei Sale. Am văzut deja că, la fel ca în Eden, Țara Promisă avea să fie centrul prezenței deosebite și sfinte a lui Dumnezeu, pe pământ. Dar, mai mult decât atât, ar trebui să remarcăm că termenul tradus prin „călăuzit” nahal (נָחַל), în ebraică, poate fi tradus mai literal prin „păstorit”. Păstorierea era o descriere des întâlnită pentru activitățile împăraților, atât în Orientul Apropiat antic cât și în general, în Biblie. Dumnezeu Își călăuzea poporul spre locașul sfânt ca Împărat ce-i păstorea.

Tema domniei lui Dumnezeu și a Împărăției apare, de asemenea, și la sfârșitul cântecului de la Marea Roșie în Exod 15:17-18:

Tu îi vei aduce și-i vei așeza pe muntele moștenirii Tale, în locul pe care ți l-ai pregătit ca locaș, Doamne, la Templul pe care mâinile Tale l-au întemeiat, Doamne! Și Domnul va împărăți în veac și în veci de veci. (Exodul 15:17-18)

Potrivit acestor versete, Dumnezeu duce poporul Israel pe muntele sfânt, un locaș ce aflăm mai târziu din Biblie că se referă la Ierusalim. Care trebuia să fie rolul acestui locaș muntos? Mai întâi, Moise ne spune că acesta va fi „locașul” lui Dumnezeu. Din nou, cuvântul tradus prin „locaș”, în ebraică yashav (יָשָׁב), adesea implică „un tron împărătesc”. Privit în lumina laitmotivului împărătesc din acest pasaj, putem concluziona că acest locaș de pe munte va fi locul din care va trona Dumnezeu.

Din acest motiv, versetul 18 aduce laude lui Dumnezeu, folosind o terminologie împărătească:

Și Domnul va împărăți în veac și în veci de veci. (Exod 15:18)

Când Dumnezeu a acționat ca Împărat al lui Israel, păstorind poporul spre Țara Promisă, a intenționat să-i constituie într-o națiune care-I va înconjura tronul împărătesc. Cu alte cuvinte, scopul exodului și al cuceririi a fost să instaureze domnia lui Dumnezeu, regalitatea, Împărăția Sa pe pământ, pentru totdeauna.

Împărăția

A treia etapa a Împărăției lui Dumnezeu din Vechiul Testament, în care Israelul a jucat un rol important, poate fi numită etapa împărăției, în care Israelul a devenit o națiune de sine stătătoare, cu împărat și templu. Din păcate, locul împăraților umani în planul lui Dumnezeu pentru Israel este un subiect controversat. Într-o lecție următoare, ne vom uita cu atenție la dorința neînteruptă a lui Dumnezeu ca Israel să aibă oameni drept împărați și cum s-a dezvoltat monarhia în Israel. Dar, acum, vom privi doar la felul în care Împărăția lui Dumnezeu a înaintat din momentul în care, Dumnezeu a hotărât să ridice împărat peste poporul Său, pe David și urmașii acestuia.

David și Solomon au contribuit la înaintarea Împărăției lui Dumnezeu pe pământ, prin stabilirea Ierusalimului ca locaș pentru împărat și templu. Pe de-o parte, stabilirea tronului lui David la Ierusalim a reprezentat, de fapt, consacrarea familiei împărătești care reprezenta domnia lui Dumnezeu peste pământ. Iată felul în care a fost descrisă casa lui David în 1 Cronici 29:23:

Solomon a șezut pe scaunul de domnie al Domnului ca împărat în locul tatălui său, David. (1 Cronici 29:23)

Tronul lui David a fost scaunul de domnie al Domnului. Casa regală a lui David a condus națiunea Israel, reprezentând autoritatea împărătească a lui Dumnezeu. David și fiii lui au avut o poziție foarte înaltă, aceea de a fi purtătorii chipului lui Dumnezeu, care conduc alți purtători ai chipului Său.

Pe de altă parte, David a pregătit, iar Solomon a zidit un Templu pentru Dumnezeu, pe care Biblia îl numește în mod obișnuit „casa” lui Dumnezeu sau „locașul lui Dumnezeu”. În acest templu, preoții erau rânduiți pentru a conduce națiunea lui Israel, o națiune de preoți, în lucrarea de închinare înaintea lui Dumnezeu. În mijlocul templului, Solomon a pus chivotul legământului, pe care David l-a adus la Ierusalim. Simbolismul chivotului legământului este extrem de important. Potrivit lui David, chivotul legământului era pentru așternutul picioarelor lui Dumnezeu. Iată ce spune el în 1 Cronici 28:2:

Aveam de gând să zidesc o Casă de odihnă pentru chivotul legământului Domnului și pentru așternutul picioarelor Dumnezeului nostru și mă pregăteam s-o zidesc. (1 Cronici 28:2)

Tronul lui Dumnezeu era în cer, iar taburetul tronului Său era chivotul legământului în templul de la Ierusalim. De fapt, Solomon a transformat Ierusalimul în capitala familiei lui David, și în sanctuarul împărătesc al lui Dumnezeu.

Putem vedea, deci, că în perioada lui David și Solomon, Israelul a trecut de la tribul migrator din zilele lui Avraam, la o națiune ce a luat ființă în urma exodului și

cuceririlor, pentru ca în final să devină un imperiu cu împărat și templu în capitala acestuia, Ierusalim. Împărăția lui Dumnezeu era întemeiată în Israel.

Care a fost scopul constituirii Israelului într-un imperiu? Pe scurt, Dumnezeu Și-a condus poporul prin aceste etape, pentru ca, prin împăratul Israelului, vasal al lui Dumnezeu, domnia Lui să se întindă până la marginile pământului. Iată modul în care psalmistul exprimă acest destin în Psalmul 72:1-17:

Dumnezeule, dă judecățile Tale împăratului și dă dreptatea Ta fiului împăratului! El va stăpâni de la o mare la alta, și de la Râu până la marginile pământului. Da, toți împărații se vor închina înaintea lui, toate neamurile îi vor sluji. Numele lui va dăinui pe vecie: cât soarele îi va ține numele. Cu el se vor binecuvânta unii pe alții, și toate neamurile îl vor numi fericit. (Psalmul 72:1, 8, 11, 17)

Aici întâlnim câteva teme importante. Mai întâi, psalmistul cere binecuvântarea peste casa lui David, și anume ca dinastia lui să fie caracterizată de dreptate și neprihănire. Era conștient că aceasta va duce la o mare expansiune a domniei lui David. Casa lui urma să împărătească peste întregul pământ; va domni de la o mare la alta, și toți împărații și toate națiunile vor sluji celui ce stă pe tronul lui David, reprezentând dreptatea și neprihănirea lui Dumnezeu. Domnia acestui slujitor aparte al lui Dumnezeu, împăratul lui Israel, va extinde stăpânirea lui Dumnezeu peste toate națiunile pământului.

Dar, care era motivul extinderii Împărăției lui Dumnezeu? Care era scopul? Ei bine, într-un mod minunat, Psalmul 72 declară că scopul etapei imperiale din istoria Israelului a fost să împlinească planul inițial pentru care Dumnezeu l-a ales pe Israel. Poate vă amintiți că, în Geneza 12:3, Dumnezeu a avut un plan pentru care l-a chemat pe Avraam:

Toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine. (Geneza 12:3)

Dar, cum putea fi împlinită această promisiune făcută lui Avraam? Uitându-ne din nou la Psalmul 72:17, citim că prin dreptatea și neprihănirea domniei casei lui David:

Cu el se vor binecuvânta unii pe alții, și toate neamurile îl vor numi fericit. (Psalmul 72:17)

Faptul că acest pasaj citează Geneza 12:3 este evident. Planul inițial al lui Dumnezeu pentru alegerea lui Avraam avea să fie împlinit atunci când casa lui David avea să răspândească binecuvântarea lui Dumnezeu peste toate popoarele.

Și, în final, trebuie să ne întrebăm: care a fost rezultatul împlinirii planului inițial pentru Israel în dinastia lui David? De ce trebuia să răspândească seminția lui David binecuvântarea lui Avraam în întreaga lume? Pe scurt, rezultatul ar fi răspândirea domniei glorioase a lui Dumnezeu până la marginile pământului. De aceea îi sunt aduse laude deosebite lui Dumnezeu în finalul Psalmului 72 versetul 19:

Binecuvântat să fie în veci slăvitul Lui Nume! Tot pământul să se umple de slava Lui! Amin! Amin! (Psalmul 72:19)

Acest ultim verset din Psalmul 72 evidențiază scopul suprem al tuturor etapelor ce au avut loc în Israel, începând cu făgăduințele făcute patriarhilor și continuând cu exodul, cucerirea și formarea imperiului. Aceste etape ale Împărăției au fost menite să umple întregul pământ cu gloria lui Dumnezeu. Cu răspândirea Împărăției lui Dumnezeu de la marginile Israelului la marginile pământului prin domnia casei lui David, prezența slăvită a lui Dumnezeu urma să umple întreaga lume, așa cum umple cerul.

După ce am analizat contextul Împărăției lui Dumnezeu în istoria primordială și în cea a Israelului Vechiului Testament, trebuie să ne îndreptăm atenția spre ultimul subiect: Împărăția lui Dumnezeu în Noul Testament. Noi, urmașii lui Hristos, trebuie să avem o bună înțelegere a perspectivelor Noului Testament asupra Împărăției lui Dumnezeu, pentru a putea aplica învățăturile Vechiului Testament în mod corect în zilele noastre.

NOUL TESTAMENT

Dacă e un lucru asupra căruia toți creștinii sunt de acord, este că Evanghelia reprezintă esența mesajului lui Isus, chintesența întregului Nou Testament. De multe ori, însă, nu realizăm că Evanghelia Noului Testament, sau vestea bună a lui Hristos, este o împlinire a temei Împărăției lui Dumnezeu din Vechiul Testament. Iată cum rezumă Matei mesajul predicilor lui Isus în Matei 4:23:

Isus străbătea toată Galileea, învățând pe norod în sinagogi, propovăduind Evanghelia Împărăției... (Matei 4:23)

Isus predica Evanghelia, sau vestea bună. Dar, în ce consta această veste bună? Era un mesaj despre Împărăția lui Dumnezeu. Din acest motiv, înțelegerea Evangheliei pe care o credem și o împărtășim cu alții - chintesența Noului Testament - depinde în mod nemijlocit de înțelegerea noastră asupra Împărăției lui Dumnezeu.

Vom analiza tema Împărăției lui Dumnezeu în Noul Testament prin prisma a trei aspecte abordate în alte etape ale istoriei biblice. Mai întâi, vom vedea ce spune Noul Testament despre locul Împărăției, apoi vom discuta despre poporul acesteia și, în final, vom aborda progresul Împărăției în perioada nou-testamentară. Să vedem, mai întâi, locul Împărăției în Noul Testament.

LOCUL

În mare parte, Noul Testament se orientează spre aceeași locație a Împărăției lui Dumnezeu întâlnită și în Vechiul Testament. În primul rând, ni se spune că centrul Împărăției lui Dumnezeu a fost țara lui Israel, și apoi că aceasta trebuia să se răspândească pe întreg pământul. Să abordăm, mai întâi, locația Împărăției, în Israelul din vremea Noului Testament.

Centrul

Nu ar trebuie să ne uimească faptul că Împărăția lui Dumnezeu în Noul Testament își are centrul în Israel. Acesta este un tipar întâlnit în mai multe rânduri în Vechiul Testament. La început, Împărăția lui Dumnezeu a avut centrul în Eden. Apoi, poporul Israel s-a întors în vecinătatea Edenului, sub conducerea lui Moise, pentru a clădi Împărăția lui Dumnezeu. Prin urmare, la începutul etapei Împărăției nou-testamentare, aceasta pornește, încă odată, din țara lui Israel.

Nu este deloc dificil să vedem că pământul lui Israel este centrul geografic al Împărăției lui Dumnezeu în Noul Testament. Știm cu toții că Isus s-a născut, a crescut, și-a strâns ucenicii, a slujit, a murit, a înviat și S-a înălțat la cer din Israel. Cu excepția unei mici perioade din copilărie petrecută în Egipt, Isus a trăit întreaga viață în Țara Promisă.

Pentru a înțelege de ce Împărăția lui Dumnezeu a avut centrul în Țara Promisă chiar și în Noul Testament, este important să ne amintim starea în care se afla poporul lui Dumnezeu la acea vreme. Dumnezeu a binecuvântat Israelul în Vechiul Testament. I-a trecut de la o perioadă semi-nomadică, în vremea patriarhilor, la o perioadă în care au devenit o națiune sub Moise și Iosua și, apoi, la o împărăție cu capitală, palat și templu, sub conducerea lui David și Solomon. Au fost etape importante ale dezvoltării domniei lui Dumnezeu pe pământ, dar, așa cum știm din Vechiul Testament, israeliții s-au răzvrătit atât de mult împotriva lui Dumnezeu în aceste perioade de binecuvântare, încât au fost duși în exil. Până la Isus, poporul lui Israel a fost exilat, împrăștiat printre alte națiuni și terorizat sute de ani, de cinci imperii păgâne: asirian, babilonian, medo-persan, grec și roman.

Deși mulți creștini din zilele noastre nu-și dau seama, Isus a venit pe pământ să încheie acest exil. A venit pentru a chema la El o rămășiță neprihănită a poporului lui Dumnezeu și a rezidi Împărăția. Iată ce spune Luca despre una din primele predici ale lui Isus, în Luca 4:17-19:

I s-a dat cartea prorocului Isaia. Când a deschis-o, a dat peste locul unde era scris: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis ... să propovăduiesc robilor de război slobozirea, și orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsați și să vestesc anul de îndurare al Domnului. ”
(Luca 4:17-19)

Aflându-se în sinagoga din Nazaret, Isus a citit o profeție din Isaia 61, care promitea robilor că într-o zi se vor întoarce în Țara Promisă. Profeția lui Isaia menționează „săraci”, „robi”, „orbi”, „asupriți” - cuvinte prin care Isaia 61 descrie israeliții din exil, dar observați că acesta vorbește și despre cineva care va predica „vestea bună” sau Evanghelia, „slobozirea”, „căpătarea vederii” și care „va da drumul”. Vestea bună trebuia să fie predicată celor ce fuseseră tiranizați de națiunile păgâne. Cine a fost deci împlinitorul acestei vești bune? Isus. Potrivit relatării din Luca 4:20-21, a fost Isus:

În urmă, a închis cartea, a dat-o înapoi îngrijitorului și a șezut jos.
Toți cei ce se aflau în sinagogă aveau privirile pironite spre El. Atunci

a început să le spună: "Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură pe care le-ați auzit. " (Luca 4:20-21)

Isus a fost cel rânduit de Dumnezeu pentru a proclama israeliților vestea bună: sfârșitul exilului.

Extinderea

Deși este important să înțelegem că Împărăția lui Dumnezeu din Noul Testament își avea centrul în Țara Promisă, la fel de important este să subliniem că Noul Testament pune accentul pe răspândirea acesteia pe întregul glob. De fapt, Noul Testament susține că nădejdea răspândirii Împărăției la nivel mondial va fi împlinită, într-o zi, în Hristos. La fel ca în etapele anterioare ale istoriei, în Noul Testament, Dumnezeu continuă să plănuiască răspândirea Împărăției din Țara Promisă, până la marginile pământului.

Am menționat deja că Isus i-a învățat pe ucenicii Lui să se roage pentru această Împărăție globală în rugăciunea Tată Nostru. În Matei 6:10, Isus ne învață să ne rugăm astfel:

**Vie Împărăția Ta facă-se voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ!
(Matei 6:10)**

Isus continuă această temă pe parcursul întregii Sale lucrări. De fapt, îi ajută pe ucenici să-și ațintească privirea spre acest plan, ce cuprinde întreaga lume. În Matei 24:14, Isus le spune:

“Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. (Matei 24:14)

Mesajul Evangheliei, sosirea Împărăției lui Dumnezeu, trebuia să fie răspândit în toată lumea, după care urma întoarcerea lui Isus.

Având în minte locul Împărăției în Noul Testament, să ne îndreptăm atenția spre poporul Împărăției în Noul Testament.

POPORUL

După cum am văzut, Dumnezeu a rânduit de la bun început ca Împărăția Sa pe pământ să o reflecte pe cea din ceruri. Aceasta trebuia să se înfăptuiască prin lucrarea oamenilor, care erau chipul lui Dumnezeu. Dar, din pricina păcatului, omenirea nu mai putea să-și împlinească rolul. De aceea, Dumnezeu a ales oameni speciali și i-a răscumpărat din păcat, pentru a putea să-I continue lucrarea. Acești oameni au constituit, în cele din urmă, națiunea Israel. De-a lungul istoriei Vechiului Testament, Dumnezeu a ridicat din Israel preoți și împărați care să guverneze poporul răscumpărat, pentru împlinirea obiectivelor Împărăției.

Același aspect apare și în Noul Testament. Pentru a înțelege modul în care Noul Testament vorbește despre aceste lucruri vom aborda două subiecte. Mai întâi, Hristos ca

întipărire a lui Dumnezeu și, apoi, credincioșii în Hristos, ca întipăriri răscumpărate ale lui Dumnezeu. Să analizăm, mai întâi, locul proeminent dat lui Isus, ca întipărire a lui Dumnezeu.

Hristos

Este trist, dar adevărat, că mulți creștini evanghelici din zilele noastre deseori nu prea știu de ce cea de-a doua Persoană a Trinității, eternul Logos, S-a întrupat. Afirmăm pe bună dreptate că Isus este Dumnezeu și vorbim mult despre moartea Sa ispășitoare pe cruce și învierea Sa dintre cei morți, dar mulți creștini nu înțeleg de ce Isus a trebuit să ia trup de om, pentru a împlini aceste lucruri. Unul dintre cele mai potrivite moduri de a înțelege de ce Dumnezeu a luat trup de om este să privim la rolul omenirii în Împărăția lui Dumnezeu și la felul în care Isus a împlinit acest rol. Trebuie să luăm în considerare două aspecte ale acestui rol. Faptul că Isus este cel din urmă Adam și faptul că Isus este Preotul și Împăratul nostru.

Știm cu toții că Pavel a trasat o paralelă, o simetrie, între Adam și Hristos, o legătură pe care o menționează de câteva ori în epistolele sale. Pe scurt, Hristos a anulat blestemul venit prin Adam; dacă păcatul lui Adam a dus la condamnarea omenirii, ascultarea lui Isus a împlinit rolul omenirii de a fi după chipul lui Dumnezeu. Probabil că cea mai succintă exprimare a acestei convingeri a lui Pavel, este întâlnită în 1 Corinteni 15:21-22, unde spune:

Căci dacă moartea a venit prin om, tot prin om a venit și învierea morților... Așa cum în Adam toți mor, la fel, în Cristos, toți vor fi înviați... (1 Corinteni 15:21-22)

Observați contrastul creat de aceste cuvinte, cu cele la care ne-am așteptat. Poate ne-am fi așteptat ca Pavel să spună ceva de genul acesta: „Moartea a venit prin om, dar învierea morților vine prin puterea lui Dumnezeu. Sigur că acest lucru este adevărat în esență, dar Pavel scoate în evidență altceva în acest pasaj.

Anume că, moartea omenirii a venit printr-un om, prin Adam, iar învierea morților pentru viața veșnică a venit tot printr-un om, prin Hristos. Adam este o reprezentare inexactă a lui Dumnezeu și, ca urmare, a adus moartea, pe când Hristos este imaginea Lui desăvârșită și, ca urmare, ne-a adus învierea și viața.

Hristos a murit sub blestemul păcatului lui Adam pentru a ispăși pentru toți cei ce cred în El, primind astfel, răsplata lui Dumnezeu pentru neprihănirea Lui răsplătită ce include atât biruința asupra morții cât și stăpânirea peste întreaga creație. Acesta este unul din motivele pentru care Noul Testament insistă atât de mult pe umanitatea lui Hristos. El este ultimul Adam, omul care a făcut tot ce trebuia să facă rasa umană încă de la început. Prin eforturile Sale, obiectivele Împărăției lui Dumnezeu vor fi împlinite.

Pe lângă faptul că este imaginea desăvârșită a lui Dumnezeu, Hristos împlinește și oficiile de preot și împărat. Vă amintiți că Adam și Eva au slujit lui Dumnezeu ca preoți împărătești, că Dumnezeu a chemat Israelul să fie o împărăție de preoți și că împărăția lui Israel era condusă de împărat și de un grup de preoți, având în frunte un mare preot. N-ar trebui să ne surprindă deloc că Noul Testament îl portretizează pe Hristos ca Mare Preot

și Împărat. De exemplu, autorul cărți Evrei accentuează permanent rolul preoțesc deținut de Hristos. În Evrei 4:14 el scrie:

Avem un Mare Preot însemnat... – pe Isus, Fiul lui Dumnezeu (Evrei 4:14)

În plus, de-a lungul Noului Testament, Hristos este menționat ca fiu al lui David care a împlinit oficiul împărătesc al acestuia. De fapt, când Maria primește vestea despre nașterea lui Hristos, îngerul Îl descrie astfel în Luca 1:32-33:

El va fi mare și va fi chemat Fiul Celui Preaînalt; și Domnul Dumnezeu Îi va da scaunul de domnie al tatălui Său David. Va împărăți peste casa lui Iacov în veci, și Împărăția Lui nu va avea sfârșit. " (Luca 1:32-33)

Deoarece Hristos împlinește în mod desăvârșit oficiul de împărat, sub conducerea Sa Împărăția lui Dumnezeu nu va avea sfârșit. Prin conducerea lui Hristos în calitate de preot și împărat, Împărăția lui Dumnezeu va fi pe pământ așa cum e în cer.

Deși Hristos este, fără îndoială, cea mai importantă persoană din Împărăția lui Dumnezeu în vremea Noului Testament, am greși dacă nu am adăuga că și ucenicii Săi fac parte din ea.

Credincioșii

Chiar la începutul Noului Testament, poporul evreu, urmașii fizici ai lui Avraam, au avut un rol aparte în Împărăție. Atât Isus și ucenicii cât și biserica primară adunată în ziua Cincizecimii au fost iudei. În acea zi, Dumnezeu a strâns o rămășiță credincioasă de israeliți de peste tot din lume, pentru a auzi și a crede Evanghelia.

După aceea, Împărăția lui Dumnezeu a crescut foarte repede, dincolo de marginile Israelului, atingând colțuri îndepărtate din Imperiul Roman. Deși mulți dintre convertiți din alte popoare nu erau evrei, Noul Testament învață că oricine Îl urmează pe Hristos, fie evreu fie neevreu, este socotit ca făcând parte din poporul lui Dumnezeu, cu rolul de a zidi Împărăția Lui. De aceea, Noul Testament vorbește despre ucenicii lui Hristos ca fiind înnoiți după chipul lui Dumnezeu. Pavel explică aceasta în Efeseni 4:24 astfel:

Și să vă îmbrăcați cu omul cel nou, care este creat după chipul lui Dumnezeu, în dreptatea și sfințenia care vin din adevăr. (Efeseni 4:24)

Acesta este și modul în care Petru descrie biserica Noului Testament, care este formată atât din evrei cât și neevrei, ca preluând rolul Israelului Vechiului Testament. În 1 Petru 2:9, folosește următoarele cuvinte:

Însă voi sunteți o spiță aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor care este posesiunea lui Dumnezeu, ca să puteți proclama faptele mărețe ale Celui Ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată. (1 Petru 2:9)

Aici, Petru citează Exod 19:6 unde Israelul este chemat să fie o împărăție de preoți. Citând din acest pasaj el arată în mod clar că creștini de orice rasă de pe pământ sunt chemați să împărtășească obiectivul Israelului Vechiului Testament - acela de a stabili și a extinde Împărăția lui Dumnezeu pe pământ. Urmându-L pe Hristos și trăindu-ne viața în puterea Duhului Sfânt, suntem cu toți instrumente speciale, alese, ale Împărăției lui Dumnezeu.

După ce am văzut atât locul cât și poporul Împărăției din vremea Noului Testament, ar trebui să ne îndreptăm atenția spre ultimul subiect: progresul Împărăției în Noul Testament.

PROGRESUL

În multe privințe, progresul Împărăției lui Dumnezeu în Noul Testament este unul dintre cele mai radicale concepte întâlnite în Scriptură. După cum vom vedea în lecțiile următoare, când citim profeții Vechiului Testament este ușor să trăim cu impresia că, odată ce Hristos a venit pe pământ, Împărăția lui Dumnezeu ar trebui să vină imediat. Răul va fi eradicat dintr-odată, pământul va fi umplut cu prezența glorioasă a lui Dumnezeu și nenumărați ucenici ai Lui vor umple pământul, slujindu-I și închinându-I-se pe vecie. De fapt, acestea erau așteptările celor mai mulți din vremea lui Isus. El însă a contestat cu vehemență aceste așteptări, astfel încât mulți din Israel, în loc să-L urmeze ca Mesia, L-au respins.

Unul dintre cele mai potrivite moduri de a rezuma acest progres al Împărăției în Noul Testament este folosirea pildei lui Isus despre sămânța de muștar. Iată ce a spus El despre Împărăția lui Dumnezeu, în Matei 13:31-32:

„Împărăția Cerurilor este ca un bob de muștar pe care l-a luat un om și l-a semănat în ogorul său: el este într-adevăr cel mai mic dintre toate semințele, dar, după ce a crescut, este mai mare decât zarzavaturile și devine un copac... (Matei 13:31-32)

În această pildă scurtă, Isus a explicat că, în loc să vină dintr-odată și să fie ceva catastrofal, Împărăția lui Dumnezeu va începe ca o sămânță de muștar, mică, dar care în timp va crește, devenind un copac matur, cea mai mare Împărăție care a fost vreodată.

După cum este menționat și în alte pasaje, etapa nou-testamentară a Împărăției a început odată cu lucrarea pământească a lui Isus la scară relativ mică și fără prea mult zgomot. La final, când Hristos se va întoarce, Împărăția Lui se va extinde peste pământul întreg. În aceste serii de lecții, vom discuta în repetate rânduri despre progresul Împărăției lui Dumnezeu din vremea Noului Testament în trei etape principale.

Inaugurarea

Mai întâi, vom discuta despre începuturi sau inaugurarea Împărăției prin lucrarea lui Hristos și a apostolilor. Cu mai mult de două mii de ani în urmă, Isus și apostolii au inaugurat Împărăția slăvită a lui Dumnezeu pe pământ. De aceea, Pavel vorbește despre biserică în Efeseni 2:20 astfel:

Fiind zidiți pe temelia pusă de apostoli și de profeți, piatra din capul unghiului fiind Hristos Isus. (Efeseni 2:20)

Continuarea

Apoi vom discuta despre continuarea Împărăției, perioadă ce se întinde pe parcursul întregii istorii a bisericii, de la prima la cea de-a doua venire a lui Hristos. Aceasta este perioada în care trăim noi. În această perioadă trebuie să acordăm o mare prioritate Împărăției lui Dumnezeu, făcând voia lui Dumnezeu, așa cum afirmă Isus în Matei 6:33:

Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui... (Matei 6:33)

În fiecare zi din viața noastră trebuie să răspândim Evanghelia, să zidim biserica și să transformăm întreaga lume, de dragul Împărăției lui Hristos.

Desăvârșirea

În al treilea rând, vom vorbi despre desăvârșirea Împărăției, întoarcerea lui Hristos și împlinirea planului lui Dumnezeu de a face din întreaga lume Împărăția Lui. Iată cum descrie apostolul Ioan Împărăția lui Dumnezeu la revenirea lui Hristos în Apocalipsa 11:15-16:

Îngerul al șaptelea a sunat din trâmbiță. Și în cer s-au auzit glasuri puternice, care ziceau: "Împărăția lumii a trecut în mâinile Domnului nostru și ale Hristosului Său. Și El va împărăți în vecii vecilor. "
(Apocalipsa 11:15-16)

La întoarcerea lui Isus pe pământ, toate împărățiile pământului vor deveni Împărăția lui Dumnezeu și a lui Hristos pentru totdeauna.

Ca urmași ai lui Hristos astăzi, privim la lucrarea inaugurată de Domnul acum două mii de ani. Îi extindem Împărăția în perioada continuării și ne rugăm, lucrăm și așteptăm cu nerăbdare ziua în care Hristos va aduce Împărăția lui Dumnezeu pe pământ, așa cum este în ceruri. Aceasta este chintesența credinței creștine, așa cum a fost și nucleul credinței Vechiului Testament. Toate speranțele Împărăției lui Dumnezeu din Vechiul Testament vor fi împlinite în Hristos, în timpul acestor trei etape ale inaugurării, continuării și desăvârșirii Împărăției lui Dumnezeu.

CONCLUZIE

În această lecție am introdus importanta temă biblică a Împărăției lui Dumnezeu ca fiind una din cele mai bune metode de a înțelege imaginea de ansamblu a Vechiului

Testament. Am văzut că, încă de la bun început, Dumnezeu a plănuit ca domnia Sa cerească să vină pe pământ. Am văzut cum a acționat Dumnezeu pentru a atinge acest scop în istoria timpurie, în istoria Israelului și în vremea Noului Testament. Pe măsură ce vom continua studiul Vechiului Testament, vom reveni în repetate rânduri la tema împărăției, pentru că este cea mai cuprinzătoare și unitară temă a întregului Vechi Testament. Procedând astfel, vom avea oportunitatea să ne apropiem de Vechiul Testament ca de un îndreptar de trăire pentru Împărat și pentru Împărăția Sa, chiar și astăzi.